

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 430/2025
05.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слађанка Костић, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3363/24 од 13.11.2024. године, у седници одржаној 05.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3363/24 од 13.11.2024. године у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 334/24 од 12.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да Републичком фонду за ПИО уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања за период од 15.04.2018. године до 15.10.2018. године на исплаћену накнаду у износу од 4.000,00 динара по стопама важећим на дан уплате, као и да достави М4 обрасце и појединачну пријаву за предметни период. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3363/24 од 13.11.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, тако што је обавезан тужени да за тужиљу Републичком фонду за ПИО уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског за период од 15.04.2018. године до 15.10.2018. године на исплаћену накнаду у износу од 4.000,00 динара по стопама важећим на дан уплате. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да достави М4 обрасце и појединачну пријаву за предметни период и у том делу тужба одбачена као недозвољена. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 131.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију побијајући је у ставу првом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП, јер другостепени суд у поступку одлучивања о жалби није погрешно применио одредбе овог закона, а што је било или могло бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о обављању привремених и повремених послова на испаливању противградних ракета од 15.04.2018. године. Уговор је закључен за обављање сезонских послова испаливања противградних ракета у месту ..., РЦ ..., у периоду од 15.04.2018. године до 15.10.2018. године, за уговорену месечну накнаду за сваки месец радног ангажовања у износу од 4.000,00 динара. Према налазу и мишљењу судског вештака финансијске струке, на основу Уверења о регистрованим подацима за тужилу РФ ПИО - Филијала Лесковац од 13.04.2023. године, тужила у утуженом периоду није била пријављена на обавезно социјално осигурање код туженог, нити је тужени уплатио доприносе за обавезно социјално осигурање. У наведеном уверењу је евидентирано да је за спорни период тужила била пријављена код Удружења грађана „Стрелци противградне заштите – ...“ и да су у утуженом периоду плаћени доприноси за обавезно социјално осигурање од стране овог удружења. Према изјашњењу судског вештака, тужени није тужилу пријавио на осигурање, нити доставио потребне обрасце, већ је пријаву извршило удружење грађана.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, позивајући се на документацију туженог из одговора на тужбу, закључио да је тужени као послодавац испунио своју обавезу не само обрачуном и уплатом износа пореза и доприноса, већ и предајом потребних образаца надлежним фондовима из ког разлога је одбио тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев за уплату доприноса, налазећи да тужени, на коме је терет доказивања, није доказао да је испунио своју законску обавезу и за тужилу уплатио доприносе за обавезно социјално осигурање за спорни период, јер се докази на које се тужени позива у одговору на тужбу не налазе у списима предмета, нити је тужени исте доставио суду, а из налаза и мишљења судског вештака је утврђено да су тужили у спорном периоду уплаћени доприноси за обавезно социјално осигурање и да је пријављена од стране Удружења грађана „Стрелци противградне заштите – ...“, а да тужени није тужили пријавио, нити уплатио доприносе за пензијско и инвалидско осигурање.

Изложено правно становиште другостепеног суда и разлоге на којима је оно засновано прихвата и Врховни суд, због чега наводе ревизије туженог сматра неоснованим.

У конкретном случају, на основу података садржаних у уверењу о регистрованим подацима за тужиљу РФ ПИО, филијала Лесковац од 13.04.2023. године и налаза вештака финансијске струке, произлази да тужилца у утуженом периоду није била пријављена на обавезно социјално осигурање код туженог, нити је тужени за период од 15.04.2018. године до 15.10.2018. године уплатио доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на исплаћене нето накнаде од по 4.000,00 динара месечно. У спорном периоду, тужилца је била пријављена код Удружења грађана „Стрелци противградне заштите – ...“ и од стране овог удружења су плаћени доприноси за обавезно социјално осигурање.

Код наведеног, правилно је другостепени суд применом одредби чланова 197. став 1. и 104. став 1. и 105. став 2. Закона о раду, као и чланова 2., 16. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, закључио да је уплата доприноса за обавезно социјално осигурање законска обавеза послодавца, који је дужан да доприносе обрачуна и уплати истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде за привремене и повремене послове, по прописима који важе у моменту исплате тих примања, због чега је обавезао туженог да за период од 15.04.2018. године до 15.10.2018. године РФ ПИО уплати за тужиљу доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на исплаћене накнаде од по 4.000,00 динара месечно.

Насупрот наводима ревизије, из налаза и мишљења и изјашњења судског вештака произлази да тужени у утуженом периоду није за тужиљу уплатио доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, а тужени супротно није доказао, јер се докази на које се тужени позива у одговору на тужбу не налазе у списима предмета, нити је тужени исте доставио суду, како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић